

Sánchez busca ERC però sense descartar JxCat

Torra i Puigdemont es reuneixen avui a Brussel·les per debatre l'escenari i la seva entrada o no en la mesa de diàleg

PROTAGONISTES

Karol Green. Cantant

“Si tothom cantés en una coral arreglaríem moltes coses”

P20,21

DETECTATRUFA

Adiestramiento de perros truferos
Recolección de trufa en cultivo y en silvestre
Compra y venta de trufa

687 560 997 - 607 968 703 - detectatrufa@gmail.com

EL PUNT AVUI+

1,20€

DILLUNS • 9 de desembre del 2019. Any XLIV. Núm. 15205 - AVUI / Any XLI. Núm. 14075 - EL PUNT

Informació global i en temps real del transport

TECNOLOGIA • FGC instal·larà quioscos interactius que permetran a l'usuari conèixer al moment l'estat de tota la xarxa

ARRENCADA • La primera prova es realitzarà durant el primer trimestre de l'any que ve a l'estació de Plaça Espanya

OBJECTIU • Hi seran tots els operadors i en un futur s'hi volen afegir altres serveis relacionats amb el transport públic

La zona on es va produir l'incendi, acordonada per la gran expectació que va provocar la tragèdia ■ EFE

Drama en una fàbrica il·legal

Un foc causa a l'Índia la mort d'almenys 43 persones quan dormien

El futur dels presos, decisió imminent

S'ha de determinar el seu règim i si poden sortir a realitzar voluntariat

Una multitud inunda els carrers de Hong Kong

COSTA
1962

Moda home-dona

Sant Josep, 52 - Tel. 93 798 61 03
www.costa1962.com

MATARÓ

Punt de Vista

El Punt Avui expressa la seva opinió únicament en els editorials. Els articles firmats exposen les opinions dels seus autors.

HERMES COMUNICACIONS SA

President: Joaquim Vidal i Perpinyà.
Consell d'Administració: Lúcia Vidal i Juventench (vicepresidenta), Eduard Vidal i Juventench, Esteve Colomer i Font i Joan Vall i Clara.
Consell de lectors: Feu-nos arribar les opinions, els suggeriments i les consultes que desitgeu sobre el nostre projecte editorial i els nostres productes a conselldelectors@elpuntavui.cat. Tots els contactes rebran resposta de la direcció.

Direcció Executiva: Joan Vall i Clara (conseller delegat), Xevi Xirgo (Informació General), Emili Gispert (Informació Esportiva i local), Toni Muñoz (Serveis), Josep Madrenas (Webs i Sistemes), Albert París (Comunicació), Miquel Fuentes (Administració i RH), Lluís Cama (Producció) i Ricard Forcat.

Keep calm

Jordi Creus

Jordi Mir

Fa pocs dies llegia en aquest diari que l'Ajuntament de Barcelona havia lliurat –de manera pòstuma, és clar– la medalla d'or de la ciutat a Pompeu Fabra, “aquest treballador del pensament”. I ho va fer 81 anys després que li hagués estat concedida un llunyà 24 de febrer del 1938. Quina és la causa d'aquest enorme retard? Lògicament, la Guerra Civil i les gairebé quatre dècades de franquisme. Però també la llarga desmemòria provocada per una Transició molt menys exemplar del que se'n ha volgut vendre. L'Ajuntament barceloní, però, va decidir resoldre aquesta injustícia després que el periodista Joaquim Maria Puyal esmentés l'oblit en l'acte d'entrega de la medalla d'or al mèrit esportiu que li va ser concedida l'any passat. Sens dubte, per molts motius, aquesta és una bona notícia. Una bona notícia que no s'hauria produït mai sense la constància i l'amor al país i al Mestre d'un home molt lligat a Puyal. No debades, va ser ell qui, fa

El Jordi Mir, un dels millors estudiosos de Fabra, és una barreja d'activista cultural, professor de català, escriptor i patriota. I també excursionista

més de quatre dècades, el va ajudar a construir tot el codi de comunicació que va permetre explicar els detalls dels partits de futbol amb un idioma que tot just havia sortit de les catacumbes del franquisme. M'estic referint a l'incombustible Jordi Mir, que va buscar pels arxius de la capital catalana totes les informacions que li van permetre fer una quadratura del cercle que, finalment, ha acabat amb un homenatge més que merescut de la capital del país al “seny ordenador de la llengua catalana”. El Jordi Mir, un dels millors estudiosos de Fabra, és una barreja d'activista cultural, professor de català, escriptor i patriota. I també excursionista. Poca gent coneix millor el país que ell, que ha resseguit totes les valls, tots els pics, tots els pobles i poblets des de Salses fins a Guardamar. Poca gent coneix millor que ell els racons del seu estimat Pallars, que el va veure néixer ja fa més de vuit dècades, quan aquella maleïda guerra que va obligar Fabra a buscar refugi a la Catalunya del Nord estava a punt de començar.

La vinyeta

Fer

Caiguda lliure

Eva Vázquez

Nadal a les golfes

De tots els comentaris que ha suscitat el pessebre de la plaça de Sant Jaume de Barcelona, el que m'ha resultat més útil ha estat el d'un ciutadà ensuperbit que va penjar a les xarxes unes figures de Salzillo amb l'exhortació: “Aprèn-ne!”, adreçada, suposo, no tant a l'escenògrafa Paula Bosch com a l'alcalde, que és a l'origen, com tothom sap, dels grans mals que afligeixen la humanitat, des del turisme de masses fins al canvi climàtic. Els que coneguin l'escultor Francisco Salzillo, i la seva llagrimosa imatgeria policromada, entendran que a aquell *twitter* li desagradava la proposta municipal, que no només està als antípodes del sentimentalisme mantegós del seu pessebrista barroc, sinó que per fortuna n'és el remei. Molts de nosaltres hem tingut a casa bous i vaques i xais, i els Tres Reis arribant a cavall o en camell, i tres o quatre pastorets, amb el sarró, la faixa i la barretina, i la Verge, Sant Josep i el Nen dins una cova de pela surera, però abans i després de tot això, i del riu de paper de plata, i del pont fet amb escudradents encolats, una mica japonès, i

“El pessebre, com a bon fenomen burgès, es guarda d'un any per l'altre

les boletes de porexpan, i la molsa, i els enfilalls de campanetes lluminoses i l'estrella de purpurina, hi ha hagut les caixes amuntegades en un traster.

El pessebre, com a bon fenomen burgès, és un teatret que es guarda d'un any per l'altre. Eren rars els Naldals que hi incorporàvem alguna peça nova, ni tan sols en el cas més que freqüent que alguna figureta se'ns hagués trencat. Durant anys, a casa el vam muntar amb el rei negre manc i un xai que havia perdut tot el guix d'una pota i li sortia, irreverent, l'ànima de filferro de què estava fet. Passades les festes, ho tornàvem a endreçar

tot embolicat amb paper de diari i un coixí de flocs dins una capsca, i ho entaforàvem com sempre als dalt de l'armari, amb les boles de l'arbre i un manyoc de cabells d'àngel resplendents. Quan ho tornàvem a obrir, el Nadal se'guent, a vegades ja faltava algú a taula, i nosaltres érem també uns altres, però les figuretes, senceres o esquadades, continuaven esperant-nos dins la capsca, com hi podíem haver trobat extraviat un paquet de Lark del pare, que era el tabac que fumava quan ens portava a recollir la molsa al bosc i tot el cotxe feia a la tornada olor de cendra i terra molla; o un carquinyoli dels que l'àvia es treia de la butxaca havent sopat, o l'exemplar de *El amor en los tiempos del cólera* que va estendre, damunt l'hivern de 1985, l'endimonia-da escalfor dels tròpics. Del pessebre barceloní d'aquest any, han dit que convertia el Nadal en un traster. Sí, aquest és l'esperit, deixar-nos tornar uns dies a les festes d'abans, quan hi érem tots, al voltant de la taula, i encara fèiem pessebres que es guardaven en capsces: un món antic, allà a les golfes, on mai no tornarem a viure.

EL PUNT AVUI+

Edita: Hermes Comunicacions SA
http://www.elpuntavui.cat
972 18 64 00
Güell, 68. 17005. Girona

Director: Xevi Xirgo i Teixidor. Vicedirectors: Emili Gispert i Toni Muñoz. Directors adjunts: Joan Rueda, Miquel Riera, Xevi Sala i Ferran Espada.

Caps de secció: Toni Brosa (Opinió), Carles Sabaté i David Brugué (Nacional), Anna Puig i Jordi Nadal (Comarques Gironines), Pilar Esteban (Europa-Món), Jaume Vidal i Xavier Castillón (Cultura), Montse Martínez (Apunts), Pere Gorgoll (Neurobiològiques), Marcela Topor (Catalonia Today), Manel Lladó (Fotografia), Jordi Molins (Disseny), Quim Puigvert (Llengua), Jaume Batchellí (Producció) i Antoni Dalmau (Tancament).

Conseller delegat: Joan Vall i Clara.

Direcció Comercial: Eva Negre i Maria Àngels Taulats (El Punt Avui), Eduard Villacé (Agències), Josep Sánchez (L'Esportiu) i Elsa Romero. Webs i Sistemes: Josep Madrenas (director), Joan Sarola (Sistemes) i Ramon Buch (Disseny). Recursos Humans: Miquel Fuentes. Administració: Carme Bosch. Producció i Logística: Lluís Cama.

Accedeix als continguts del web

Podràs gaudir per un dia dels avantatges del web amb aquest codi QR o entrant a <http://epa.cat/c/klo3mp>

A la tres

David Brugué / dbrugue@elpuntavui.cat

Parlant de records

Octubre del 2017. Catalunya viu una de les seves jornades més negres pel que fa a repressió policial. El malauradament cèlebre 1-0. A Catalunya les reaccions eren de tota mena. Bàsicament de condemna –tret d'aquells que ara es fan dir constitucionalistes. A Espanya, en canvi, es dedicaven a aplaudir, fins i tot a idolatrar, la *valentia* d'un govern que –amb el suport també del PSOE– havia atonyinat a tort i a dret aquells catalans maniàtics que volen trencar la unitat del país. Però i què passava a Europa? La majoria de catalans esperàvem un pronunciament de condemna dels seus màxims dirigents contra un país que conté les ànsies de posar un vot en una urna a base de violència. Aquest pronunciament no va arribar. Van escapar-se com van poder i van trobar aquell famós argument que es tracta d'un afer intern en el qual no han d'interferir.

“Tusk diu ara que entén els catalans. Com s'explica, doncs, el paper tebi de la UE amb Catalunya?”

Però molts dels protagonistes d'aquell moment de la història ja no hi són. Alguns són injustament a la presó i d'altres simplement han plegat. I quan han abandonat la primera línia de la política s'han dedicat a fer llibres per explicar-se. Justificar-se. N'hi ha que en els judicis no es recorden de res però a l'hora de posar per escrit les se-

ves memòries de cop els torna tot al cap. Però nosaltres no hem oblidat.

El president del Consell Europeu d'aquell moment, Donald Tusk, és un d'aquells que ha menjat cues de pansa en els últims temps. Ara resulta que va aconsellar Mariano Rajoy que no utilitzés la violència contra la població durant l'1-0. I que va passar d'ell. És a dir: un dels màxims dirigents europeus demana que no es piqui ningú, no li fan cas però públicament surt en defensa d'aquell que l'ha *desobeït*. Tusk no només diu això, sinó que assegura entendre els catalans des del punt de vista “emocional”. Si tot això que diu ara és el que realment pensa, per què aquest paper tebi de la Unió Europea? Què és realment la UE? Bàsicament un club d'estats que juguen a protegir-se els uns als altres. Però segur que no és aquella unió de països que ens hauria de fer sentir segurs. En tot cas, ens fa sentir estafats.

De reüll

Anna Puig

El violador ets tu

“La culpa no era meva, ni on estava, ni com vestia. El violador ets tu.” Tan directe com vertader. Milers de dones d'arreu del món s'han sentit identificades amb aquestes paraules, se les han fet seves, i a través d'elles han explicat el seu testimoni com a víctimes de la violència masclista. Són paraules que formen part d'una *performance* que es va fer a Xile, impulsada pel col·lectiu feminista Lastesis, i que ara ja es pot considerar un himne internacional. De ben segur que han vist l'original o alguna de les moltíssimes recreacions que s'han fet

Combaten la por malgrat que el seu horitzó més proper és perdre la vida

arreu del món. Posen la pell de gallina, especialment quan les protagonistes són dones valentes de països com ara l'Índia. Impacta veure com s'empoderen i surten al carrer per clamar contra la injustícia. Combaten la por, malgrat que el seu horitzó més proper és perdre la vida. Fa pocs dies, a l'Índia,

una dona va ser cremada per un grup d'homes quan anava a declarar contra el seu violador. Ell va ser també un dels assassins. I així cada dia. A Xile es produeixen 42 casos de violació diàriament. És a dir, dos cada hora. Però no cal anar tan lluny. Aquí, el cas de La Manada es converteix en un model a seguir i no en un càstig exemplar. I hi ha qui nega la violència masclista i culpabilitza la dona: “Alguna cosa deus haver fet.” I ens volen callades. Submises. Però hem dit prou. I milers de dones, en comptes d'empetitir-se, donen la cara, s'empassen la por, i diuen ben fort: “El violador ets tu.”

Les cares de la notícia

CANTANT

Karol Green

Referent del gòspel

És una de les veus referents del gòspel a Catalunya. Actualment és directora del Barcelona Soul Choir i dels Gospelians de Girona. Originària de Sud-àfrica, resideix al nostre país des dels dotze anys i la seva gran vitalitat l'ha portat a debutar en solitari amb el disc *Gaia*. Talent en estat pur.

PRESIDENT DE FERROCARRILS DE CATALUNYA

Ricard Font

Informació instantània

Els usuaris del transport públic podran tenir informació en temps real de tota la xarxa, els horaris i les incidències que es produeixin. Començarà amb una prova pilot a l'estació de Plaça Espanya, amb l'objectiu que sigui una eina transversal i que posi fi a les llacunes d'informació.

ADVOCAT

Jordi Pina

Confessions i vivències

Al llibre *El judici de la meua vida* no relata solament un procés judicial. Són sentiments, vivències i confessions personals. L'advocat de Jordi Sánchez, Jordi Turull i Josep Rull no amaga, per exemple, que ha plorat en diverses ocasions per la injustícia que afecta els presos polítics.

EDITORIAL

La T-Mobilitat és la solució

El conseller de Territori i president de l'Autoritat del Transport Metropolità, Damià Calvet, va presentar dimecres, acompanyat de l'alcalde de Barcelona, Ada Colau, el nou sistema de tarifes que ha d'entrar en vigor l'1 de gener. Les administracions defensen que el nou sistema, que incorpora noms de targetes com ara la T-Usual –per substituir la T-Mes i, per tant, la d'ús més habitual– i la T-Casual –per substituir la veritable estrella del sistema, la T-10, d'ús, en teoria, menys habitual–, busca incentivar l'ús del transport públic a través de tarifes que, justament, cerquen afavorir l'usuari habitual i, per tant, castigar el que no ho és. El tema és si una persona que, per exemple, fa vuit viatges a la setmana perquè té un contracte parcial o usa alguns dies la bicicleta és un usuari poc habitual a qui cal encarir el preu del transport públic. O si afavoreix el transport públic el fet que una família que va de tant en tant de Vic o Manresa a Barcelona no pugui usar la T-Casual, que passa a ser unipersonal, i, per tant, més cara que anar-hi en cotxe. I, a més, el nou sistema manté les corones tarifàries i, per tant, els greuges actuals continuen.

Aplaudiments i crítiques al nou sistema s'han succeït. La solució, però, estava anunciada des del 2013 però no hi ha manera d'implementar-la: la T-Mobilitat, el pagament per ús, per quilòmetres. Les administracions fa anys que s'escarrassen a millorar el sistema, i ho fan en un moment de crisi i de deslleialtat per part de l'Estat, que no compleix en el pagament del que li pertoca. La filosofia és la correcta: paga menys l'usuari habitual. El problema és que aquest sistema s'organitza pensant només en Barcelona, on el transport públic és excel·lent, mentre la segona corona i la resta del país pateixen un greuge comparatiu.

Tal dia com avui fa...

1 any **Nou organisme**
El president Carles Puigdemont demana unió als partits en la presentació del Consell per la República, que la CUP deixa plantat.

10 anys **Desafiament**
Al-Qaida desafia l'Estat sense aclarir què pretén. L'organització terrorista assumeix el segrest dels tres catalans.

20 anys **Ruptura**
El PNB consuma la ruptura amb el PP i votarà no als pressupostos. Culpa Aznar del trencament, per l'adopció de "posicions d'extrema dreta"

Full de ruta

Xevi Sala

Pobresa intermitent

L'institut d'Estudis Catalans i la Universitat Pompeu Fabra s'han disparat un tret al peu incloent la paraula *mena* entre les deu destinades a convertir-se en el neologisme d'aquest any. Tal com els ha recordat Lafede.cat, que aplega fins a cent disset entitats catalanes que treballen a favor de la solidaritat, premiar una expressió tan desafortunada com aquesta seria contribuir a l'estigmatització d'un col·lectiu, els menors migrants, més necessitat d'oportunitats que no pas de postureig. Fins i tot el Departament de Treball de la Generalitat s'ha sentit incòmode amb un episodi que posa el dit a la llaga de les temptacions racistes, voluntàries o inconscients. Perquè la millor manera d'engreixar la xenofòbia és imprimint etiquetes i assenyalant col·lectius.

La candidatura d'enguany inclou també l'expressió *emergència climàtica*, igualment carregada de més bones intencions que no pas d'efectivitat. Posats a buscar neologismes quotidians,

La millor manera d'engreixar la xenofòbia és imprimint etiquetes i assenyalant col·lectius, com el desafortunat neologisme 'mena'

a la llista proposada se n'hi troben a faltar de més escaients. Per exemple Vox, que per acció o per omissió s'ha colat a totes les converses i a totes les institucions. Sinònim de trifulga, odi, supremacisme, ignorància... i sobretot d'emergència democràtica, és un bon exemple d'un mot altament efectiu, breu i ple de significat. Una altra expressió que desgraciadament s'ha convertit en quotidiana és la que l'Observatori de la Vulnerabilitat de la Creu Roja identifica com a "pobresa intermitent". Es tracta d'una denominació que defineix un percentatge creixent de la població que després de la crisi va aconseguir sortir del pou i ara hi ha tornat a caure. Gent, fins i tot, que no arriba a final de mes no perquè hagi perdut la feina sinó perquè la nòmina se li esgota abans de pagar el lloguer, la llum i el menjar. *Pobresa intermitent* i *Vox* són, al capdavant, dues expressions que contribueixen a definir-ne una altra de ben contemporània: *democràcia imperfecta*.

Tribuna

José M. Murià. Membre de l'Acadèmia Mexicana de la Història

El magisteri exiliat

Entre les moltes –moltíssimes– pèrdues que va patir Catalunya, gràcies al feixisme espanyol, amb el triomf d'aquest l'any 1939, cal comptar-hi el gran nombre de mestres que es va aconseguir exiliar. No oblidat que molts dels seus col·legues van ser represaliats i víctimes del que ara s'anomena "exili interior". Tots ells, malgrat que ho van passar molt malament, qui més qui menys va continuar fent sentir la seva benefactora presència a la societat. D'ells, també, potser amb la perversa idea que el seu càstig servís d'escarment per a tots els demòcrates, es feien córrer notícies des dels primers anys de la salvatge dictadura. Però dels que van poder anar-se'n no se'n digué absolutament res. Van preferir ignorar-los. No és una casualitat que els seus noms desapareguessin dels arxius, malgrat que en el seu destí hi figuraren amb intensitat.

NO VULL PAS APROPIAR-ME de les conclusions de Salomó Marquès i Sureda, a qui Rosa Sensat acaba de publicar un esplèndid llibre (*1939: l'exili del magisteri*

de Catalunya) que sintetitza tot el que ell mateix, bàsicament preguntant per tot arreu, ha esbrinat de l'existència de prop de sis-cents mestres (el 12% del magisteri català d'aleshores) que es van escampar pel món. La meua intenció és aprofitar aquest espai per retre un homenatge sincer al professor Marquès per la seva feina de tants anys que ha aconseguit recuperar per a l'imaginari col·lectiu dels catalans la gran pèrdua que els va significar la sortida d'aquests homes i dones de gran qualitat moral i professional.

VA SER DURANT ELS ANYS VUITANTA que Salomó Marquès, ja madur, va descobrir l'existència d'aquesta gent que va enriquir els diferents indrets on va anar a parar, principalment els dos països que, volent-ho o no, van acollir més refugiats: França, per raons de proximitat geogràfica, encara que ho va fer de mala gana, i Mèxic, que no tan sols els va obrir les portes sinó que, a més, va fer un gran esforç per venir-los a buscar i protegir-los tant dels mateixos francesos de dretes que dominaven el panorama com dels nazis i

dels franquistes. La seva conclusió és contundent: aquesta emigració va representar misèria per a Catalunya i riquesa per als indrets on van anar a parar. Qui això escriu és testimoni de tot el que van fer de bo, especialment a la capital del país, però també en molts altres indrets de la gran República Mexicana: Veracruz, Monterrey, Tampico, Tijuana, Torreón, Chiapas i, entre d'altres, és clar, la gran capital de l'estat de Jalisco: Guadalajara.

L'ANY 1995, Marquès ja feia la primera d'un reguitzell de publicacions curtes i llargues sobre el tema, fins a arribar al que acaba de sortir i que ja he esmentat. Puc presumir que l'he vist treballar amb devoció i fins i tot recórrer amb ell més de 15.000 quilòmetres de carreteres mexicanes, parlant amb la gent i reunint material i notícies que han anat a parar als arxius gironins, on ha creat fins i tot un dipòsit per a la consulta de tot el que ha reunit. Marquès pot ben bé considerar-se una mena de padrí de la memòria que ara tenim d'aquell esplèndid magisteri que va anar a l'exili.

El lector escriu

Les cartes adreçades a la Bústia han de portar les dades personals dels seus autors: nom, cognoms, adreça, número de telèfon i número de carnet d'identitat o passaport. Així mateix, cal que no superin els mil caràcters d'extensió. El Punt Avui es reserva el dret de publicar-les i escurçar-les. No es publicaran cartes signades amb pseudònim o amb inicials. Els textos s'han d'adreçar a bustia-catalunya@elpuntavui.cat

Pobresa dins la UE

■ No puc evitar contrastar el consum exagerat del Black Friday i el que hi haurà per Nadal i Reis amb les necessitats extremes dels milers de refugiats ubicats de qualsevol manera a Grècia, Turquia, Jordània, etc. Mentre els uns busquen les millors ofertes per gastar diners en coses, a vegades capritxoses, i amb regals per a la família, els altres han de fer cues per una sopa calenta, obtenir alguna roba d'abric per no passar fred i poder dormir en un mata-làs i no a terra. És veritat que hi ha iniciatives per pal·liar la pobresa més propera, com ara el recapte d'aliments, les diferents maratons de solidaritat que es fan arreu i també les almoines i aportacions monetàries a les ONG, que la gent del carrer fa altruïstament. Però molt poc d'això arriba als refugiats. Els estats, i en particular la UE, haurien de treballar molt més en aquest tema. Un

altre contrast és veure tants funcionaris del Parlament, del Consell i de la Comissió de la UE amb els seus sous milionaris, edificis *xulos* on treballen, cotxes a dojo, etc. sense prendre decisions reals que ajudin els refugiats, inclús els ubicats dins la mateixa UE. Què hem de fer amb aquesta gent? I amb la pobresa extrema de molts ciutadans també de la mateixa UE? Passar d'ells, oblidar-nos-en?

DIONÍS LÓPEZ
Barcelona

La T-10 desapareixerà

■ Ja s'estan donant a conèixer les noves tarifes de TMB per a l'any 2020. Per començar, el títol multipersonal que coneixem com a T-10 desapareixerà, i serà substituït per un d'unipersonal anomenat T-Casual, que a més tindrà un preu d'11,35 €. Barcelona En Comú ens justifica que aquest

títol serà l'utilitzat per "turistes i usuaris esporàdics". El que el partit no esmenta és com l'eliminació de la multipersonal perjudicarà les famílies, que quan hagin d'agafar el metro puntualment hauran de comprar tants títols com membres tingui la família. Em decep (i m'estranya) molt que el partit de l'Ada Colau no ho hagi tingut en compte.

MARTA LÓPEZ SÁNCHEZ
Badalona (Barcelonès)

Cànon de lletgesa

■ No és res nou que les pel·lícules i sèries adolescents són aspiracionals, amb personatges idealitzats que sovint són idolatrats i imitats pels espectadors. Tot i això, hi ha ocasions en les quals el protagonista, tant femení com masculí, s'intenta representar perfecte, amb problemes de socialització, autoestima, conducta... per tal de fer-lo més

humà, proper a l'espectador, i aconseguir així que s'hi empatitzi. Si més no, aquest intent queda en això, en un intent. Els cànons de bellesa juguen males passades a les productores, incapaces d'agafar actors i actrius menys normatius per tal de representar aquests personatges "reals". Ens trobem amb persones atractives queixant-se d'un suposat físic insuficient. No cal que digui el problema que això suposa per als espectadors més joves, que prendran com a referència una cosa pitjor que el cànon de bellesa: el cànon de lletgesa. És a dir, agafar persones normalment atractives i convertir-les en l'exemple d'un físic lleig, que per als joves normals encara resulta inabastable. Com si no fos ja prou difícil mantenir l'autoestima alta!

CARLOS ZARAGOZA BRAÑAS
Barcelona

La frase del dia

“Hem de fixar un horitzó, tornar-ho a fer. Amb la força de la gent, entitats i institucions. Sense por. Sense excuses”

Quim Torra, PRESIDENT DE LA GENERALITAT

Tribuna

Josep Manel Comajuncosa. Professor d'economia d'Esade-Business School

Canvi fiscal a Alemanya

En el seu discurs de comiat, Mario Draghi, el president sortint del BCE, va insistir que les polítiques monetàries expansives que el BCE ha portat a terme els darrers cinc anys, i que continua utilitzant encara ara, no seran suficients per reactivar l'economia en cas de recessió i que caldrà fer servir també la política fiscal expansiva. És una afirmació d'especial rellevància perquè l'economia europea està alentint el creixement i l'alemanya ha entrat en recessió el darrer trimestre.

LA POLÍTICA FISCAL EXPANSIVA, augments de la despesa pública i de les transferències del sector públic al sector privat i/o reducció d'impostos, és el complement natural a la política monetària expansiva (la disminució dels tipus d'interès fins a nivells molt baixos i la injecció de liquiditat al sistema financer per augmentar el flux de crèdit) per tal de lluitar contra una recessió. L'inconvenient de la política fiscal és que genera un dèficit públic (números vermells al pressupost de l'estat) que s'ha de finançar fent una emissió de deute públic i, per tant, augmentant l'endeutament públic. Això no és un problema si el sector públic està poc endeutat, però ho pot ser si el deute públic ja és elevat i els estalviadors que haurien de comprar el deute públic comencen a demanar un tipus d'interès elevat. Les economies del sud de la zona euro vam experimentar aquest problema durant la crisi de deute del 2010-12 i va obligar els governs a portar a terme polítiques fiscals contractives (les retallades) enmig d'una recessió, la qual cosa la va aprofundir i en va augmentar els costos socials.

LA PÈRDUA DE PART de la sobirania fiscal és un dels costos a pagar per formar part d'una unió monetària. Si un grup de països decideix compartir una moneda única hi ha costos evidents, com

la no existència d'una política monetària pròpia de cada estat o la impossibilitat de depreciar la moneda. Però perquè la moneda única heretés les virtuts del marc alemany i sigui acceptable per a tots els estats cal establir una important coordinació de les polítiques fiscals. Aquest cost no es va notar quan es va crear l'euro el 1999, però es va fer dolorosament evident quan la gran recessió de l'any 2009 va afectar de diferent manera les economies més fortes de la zona i les de la perifèria. Malgrat no recuperar el creixement econòmic els països del sud ens vam veure obligats a reduir la despesa pública.

AIXÒ S'HAURIA POGUT COMPENSAR parcialment si els països del nucli, especialment Alemanya, haguessin fet una política fiscal en direcció contrària, augmentant la despesa pública. Però aleshores el govern alemany va prendre la decisió d'introduir una norma de pressupost equilibrat, que sols permetia dèficits públics molt reduïts, que no sobrepassessin el 0,35% del PIB. Hi havia el temor de no poder mantenir l'estat del benestar en el context d'en-

“En una unió monetària, si els països més forts porten a terme una expansió fiscal, el resultat afavorirà els altres països de la zona

velliment de la població. Es va establir aquesta norma per aconseguir uns comptes públics sanejats a llarg termini i evitar la temptació que tot govern pot tenir de donar “petits premis” als seus partidaris en forma d'augment de la despesa pública o reduccions d'impostos.

ARA, PERÒ, S'ESTÀ PREPARANT un canvi important. Tota una sèrie de polítiques, empresaris i economistes, de l'entorn d'alguns dels principals *think tanks* del país, demanen la revisió d'aquesta norma. L'endeutament públic respecte al PIB ha disminuït els darrers anys per sota del 60% del PIB i, per tant, s'ha construït molt espai per fer polítiques fiscals. El govern alemany podria iniciar un augment de la despesa pública en inversions que afavoreixin la innovació tecnològica i les tecnologies digitals, que lluitin contra el canvi climàtic o que millorin unes infraestructures que en molts casos estan envellides. I per fer-ho podrà superar els límits de dèficit existents fins ara. Tot un canvi de paradigma. Encara no s'ha concretat el pla, però possiblement implicarà la creació d'una agència d'inversió que recolliria fons als mercats de capitals en una quantitat superior al mig bilió d'euros, amb suport del sector públic però també del privat. Gràcies als tipus d'interès tan baixos, els costos financers seran reduïts. En el seu darrer discurs Mario Draghi estava assenyalant precisament en aquesta direcció.

SEMBLEN BONES NOTÍCIES exclusivament per als ciutadans alemanys però, en una unió monetària, si els països més forts porten a terme una expansió fiscal, l'augment resultant de la demanda afavorirà els sectors exportadors de tots els altres països de la zona. Una dada que haurem de mantenir present.

De set en set

Joaquim Nadal i Farreras

Pactes

En el seu moment em va escandalitzar la convocatòria repetida d'unes eleccions legislatives. Mai no vaig esperar gaire res de bo

d'aquesta segona convocatòria i, poc o molt, n'he anat deixant una certa constància en aquesta columna. Fins i tot em vaig permetre una piulada per comentar el resultat de les eleccions que venia a dir que diguessin el que diguessin tots havien perdut. Sobretot perquè el panorama resultant posava de manifest una polarització accentuada i l'emergència d'una potent força d'extrema dreta.

Ara i en el tortuós camí cap a la constitució de la nova legislatura, l'elecció de les meses del Congrés i del Senat i les consultes per a una investidura, m'esgarriren les declaracions tòxiques que fan dirigents de Vox i del PP emparant-se d'uns suposats principis constitucionals a partir dels quals insulten i desqualifiquen la seva pròpia consciència democràtica i constitucional negant legitimitat a totes les altres forces polítiques.

Si qualla una majoria d'esquerres, benvinguda sigui i com més aviat millor.

Mentrestant, però, a Catalunya hem de passar el xarampió i veure com des de l'espai postconvergent, des del furor del conver, els seus representants exhibeixen una puresa que no han practicat mai, passen per alt l'habilitat en la negociació i el pacte que sempre havien posat a contribució els seus dirigents i desqualifiquen els dirigents d'Esquerra Republicana que s'asseuen a la taula de la negociació amb representants del Partit Socialista. Com ells també fan, per cert, i enlloc no està escrit que defensin uns suposats principis del catalanisme amb més eficàcia ni tampoc amb més puresa radical que els altres negociadors. No sé en què quedarà tot plegat. Sí que sé, però, que la gesticulació, les declaracions, les inclinacions conjunturals i les desqualificacions hipotequen greument les possibilitats de governació plausible allà i aquí.

Sísif

Jordi Soler

VOL VIURE EN
#CATALUNYALLIBERTAT

Sánchez busca el pas final d'ERC mirant de reüll JxCat

■ La mesa de diàleg i la bilateralitat varien segons si la investidura la facilita tot el govern o sols els republicans
■ Torra i Puigdemont debaten avui l'escenari ■ Calvet exigeix reconèixer presos i exiliats, així com un relator

David Portabella
MADRID

Definir una mesa de diàleg entre governs sense saber si l'executiu espanyol seurrà amb tot el govern català al davant o només hi trobarà la facció republicana que lidera el vicepresident Pere Aragonès. Aquest és el dubte que acompanya cada pas negociador del PSOE, que vol definir amb ERC la metodologia d'una mesa de resolució del conflicte i alhora mira de reüll JxCat, perquè no és el mateix que Pedro Sánchez sigui finalment investit gràcies a un gest coral de tot el govern de Quim Torra que un escenari en què la investidura s'assoleixi només amb l'abstenció dels republicans. I qui té el botó de la convocatòria d'eleccions és el president de la Generalitat. Mentre els equips negociadors de Gabriel Rufián i Adriana Lastra ultimen la cita de demà –la tercera reunió de treball i la primera que es farà a Barcelona– amb el repte de la concreció de la mesa i del calendari, JxCat celebra una reunió decisiva avui a Brussel·les que estarà presidida per Torra i Carles Puigdemont per abordar l'escenari a Madrid i a Catalunya amb parlamentaris, diputats i senadors i definir el sentit del vot sobre Sánchez.

Com que els pares de la Constitució no van saber preveure que un resultat incert a les urnes podria abonar un desgovern espanyol com el que es viu des del 2015, amb quatre eleccions en quatre anys, Sánchez no està forçat per cap data límit a intentar ser investit: el rellotge estatal corre només a partir de la votació d'una investidura fallida, però no es posa en marxa si ningú no va a un ple al Congrés com a candidat designat pel rei.

Tot i no tenir l'obligació legal d'una data, però, l'entorn de Sánchez assegura que el president en funcions vol esprémer a fons les possibilitats de ser in-

Sánchez i Rufián es creuaven a l'hemicicle el dia de la constitució del Congrés en la votació de la mesa ■ EMILIO NARANJO / EFE

vestit abans de Cap d'Any, la qual cosa fa considerar fins i tot el cap de setmana dels dies entre Sant Esteve i el 31 de desembre. "No sé si pot ser el 16, el 19 o el vint i escaig de desembre, o al gener", esgrimia Sánchez en l'acte del 41è aniversari de la Constitució per restar-se pressió.

Demà no és l'última cita
Si bé inicialment es venia que una cita a Barcelona es faria quan hi hagués un acord a punt de firmar-se, ERC continua fidel a no contagiar-se de la pressa dels socialistes i es dona

gairebé per fet que la cita de demà no serà la definitiva i que n'hi haurà més. El mateix calendari d'ERC suma obstacles al ja per si mateix exigent calendari nadalenc: després de citar el PSOE el dia 10, el 19 de desembre el Tribunal de Justícia de la UE resoldrà la immunitat d'Oriol Junqueras –que afecta Puigdemont– i el 21 de desembre el congrés nacional d'ERC debatrà la ponència que afirma el camí de l'autodeterminació i que aposta per "fer que el referèndum que ara sembla impossible sigui inevitable".

"Saber la factura independentista"

El PP de Pablo Casado està convençut que la negociació del PSOE i ERC acabarà amb una investidura, però, tot i que no està disposat a fer cap pas per afavorir la governabilitat espanyola, alhora exigeix que tot el que s'ha negociat en les dues reunions celebrades a Madrid i el que es negociarà en la tercera cita de demà a Barcelona es publiqui amb "llum i taquígrafs".

Segons la vicesecretària de política social del PP, Cuca Gamarra, Pedro Sánchez té

l'obligació d'explicar a tots els ciutadans espanyols "quines són les línies vermelles que està disposat a creuar per aconseguir aquest acord i aquests vots que li garanteixin, novament, ser president del govern d'Espanya". Des de Ciutadans, Lorena Roldán oferirà a Sánchez que abraçi "la via Arrimadas": una unió del PSOE, el PP i Cs. Es dona la circumstància que Cs (10 escons) seria absolutament prescindible si el PSOE i el PP es volguessin entendre.

La decisió d'ERC respecte a Sánchez es plasmarà un dia puntual en un vot al Congrés, però el retorn de les expectatives per part de Sánchez o unes eventuals terceres eleccions estatals marcaran el futur d'ERC a llarg termini i enmig de la pressió al món independentista per part de JxCat i la CUP.

De visita a Madrid per la cimera sobre el clima (COP25), el conseller de Territori i Sostenibilitat, Damià Calvet, no va donar res per fet sobre el vot a Sánchez, però va exigir un reconeixement dels líders presos i exiliats com a interlocutors. "No estem parlant encara ni d'abstenció ni de vot a favor o vot en contra; estem parlant de conceptes, i en les reunions que JxCat té amb el PSOE posem damunt la taula la necessitat de poder mantenir un dià-

La frase

“Un diàleg per parlar d'autodeterminació i que es reconeguin els presos i exiliats”

Damià Calvet
CONSELLER DE TERRITORI I SOSTENIBILITAT

leg que no tingui línies vermelles i en què es pugui parlar del dret a l'autodeterminació, que reconegui diverses figures com ara els nostres líders a la presó i a l'exili i que ofereixi garanties. Per això parlem del relator o del mediador: algú que doni garanties que el diàleg es fa amb llum i taquígrafs", va dir Calvet.

Després de la reunió de JxCat avui a l'hotel NH Collection Brussels Centre a dos quarts de dotze, a dos quarts de dues hi haurà una roda de premsa de Torra i Puigdemont per valorar l'estratègia a seguir en els propers mesos. Per Calvet, ara és l'hora dels partits i, si hi ha una investidura, serà l'hora del president Torra. "És de la negociació entre partits i grups, tant per part d'ERC com de JxCat, que n'acabarà sortint una eventual investidura i una formació de govern, i a partir que hi hagi un govern espanyol, si és que les negociacions ens porten a la necessitat de fer una mesa de diàleg entre governs, aleshores serà la Generalitat i el president Torra els que hi diran la seva i posaran les seves posicions sobre la taula", sosté Calvet. ■

VOL VIURE EN
#CATALUNYALLIBERTAT

El règim de vida dels nou presos polítics, a punt

■ Els tres penals proposaran la classificació i si poden sortir a fer voluntariat ■ El govern té dos mesos per aprovar-ho

Mayte Piulachs
BARCELONA

Segon grau (el règim ordinari i més comú a les presons) o tercer grau (només anar a dormir al penal). Són les dues opcions de classificació que les juntes de tractament (les formen la direcció i tècnics) dels centres penitenciaris de Lledoners, Puig de les Basses i Mas d'Enric han de proposar, de manera individual, per als nou presos polítics. El termini de dos mesos s'esgota aquest divendres i, després, la Generalitat té dos mesos més

La data

14.02.20

finalitza el termini perquè la Generalitat decideixi quina classificació concedeix als nou presos polítics.

per acordar-ho, en un calendari que coincideix de ple amb les negociacions amb el PSOE per investir Pedro Sánchez.

Les elevades condemnes són l'escull principal per classificar de sortida

els presos polítics en règim semiobert, malgrat que la normativa ho permet, ja que compleixen altres requisits, com ara tenir un entorn estable, no poden reincidir en haver estat inhabilitats i no han de pagar responsabilitat civil. La decisió que prengui la secretaria de Mesures Penals, Reinserció i Atenció a la Victima del Departament de Justícia, que dirigeix Amand Calderó, pot ser recorreguda primer al jutjat de vigilància penitenciària i, en segona instància, al tribunal sentenciador, que en aquest cas és el Su-

Els dotze independentistes catalans, en el judici al Tribunal Suprem, el febrer passat ■ EFE

prem. La decisió del govern, però, no s'atura fins que no hi hagi una resolució judicial ferma.

La fiscalia, dispar

Amb tot, la posició de la fiscalia serà clau, i ara per ara hi ha missatges dispersos. Mentre que la fiscal general de l'Estat, María José Segarra, va indicar en la seva recent visita a Barcelona que si les propostes de classificació són correctes no es posaran pals a les

rodes, al Suprem els quatre fiscals transmeten que no permetran una semilibertat tan aviat.

És per això que la classificació de segon grau és la que s'albira més probable. Per obtenir permisos regulars (36 dies a l'any en segon grau i 48 en tercer), la persona ha d'haver complert una quarta part de la pena. En el cas dels Jordis ho compliran a mitjan gener, mentre que per a l'exvicepresident Oriol Jun-

queras, amb la pena més alta, de 13 anys de presó, seria el febrer del 2021.

Per alleugerir-ho, la junta podria plantejar aplicar-los l'article 100.2 del reglament, com a Oriol Pujol, perquè puguin sortir unes hores al carrer per fer tasques de voluntariat (no de feina). En aquest cas, en no ser règim de vida, l'últim tribunal a validar-ho seria l'Audiència de Barcelona, l'opció més viable que prosperi. ■

17942112201490

Higiene Dental + regal

Tot l'equip us desitja bones festes

10€ fins al 7 de gener 2020

MCP

CENTRE MÈDIC i DENTAL PINEDA DE MAR

Cerdanyola: Carrer de l'Església, 1 93 692 51 08 · Ripollet (centre): Rambla Sant Jordi, 78 93 594 20 20 · Ripollet (Pont Vell): Ntra. Sra. dels Àngels, 17 93 594 44 90

Av. Montserrat, 33 - Pineda de Mar - 93 767 22 22
www.centremedicpineda.com

VOL VIURE EN
#CATALUNYALLIBERTAT

Entre el símbol i la protesta

INFLEXIÓ • #MeridianaResisteix es mobilitza per 56è dia consecutiu i acorda no comunicar els talls als Mossos com va fer per primer cop aquest cap de setmana **DEBAT** • Les identificacions, les multes i la falta de gent pressionen el moviment

Emma Ansola
BARCELONA

El moviment #Meridiana-Resisteix va tornar ahir a ocupar la via. Ja són 56 dies consecutius de protesta, per denunciar "la injustícia i la repressió" des que es va fer pública la condemna dels presos polítics per part del Tribunal Suprem. Anit s'hi van concentrar unes 200 persones, entre les quals hi havia els diputats Laura Borràs i Francesc Dalmau, de JxCat, i José Rodríguez, d'ERC. Com cada diumenge, també hi va haver assemblea.

Aquest cap de setmana s'ha produït un punt d'inflexió en el moviment. Arran d'una resposta policial "agressiva", amenaces de multes i repressió, els veïns van decidir comunicar els talls als Mossos, a través de l'ANC, per dotar de més seguretat l'ac-

te. Tanmateix, aquest procediment va tornar a ser modificat anit de cara a les pròximes protestes per un estret marge de vots. Ja no es comunicaran els talls. Alguns dels veïns ho defensaven apel·lant "a la desobediència civil" i al fet que gràcies a la persistència del barri "la Meridiana s'ha convertit en un símbol per a tothom". Ara, en canvi, comunicant les accions a l'administració, l'acte s'havia convertit en "una protesta més sense repercussió" i temen que el moviment s'afebleixi. Com a exemple, criticaven que, feta la comunicació als Mossos, qui va tallar la circulació a la Meridiana a l'altura de Fabra i Puig van ser els agents abans que els veïns hi possessin un peu. Per uns deu vots de diferència, va guanyar l'opció de tornar als orígens i no avisar la policia de les accions, sempre pacífiques i acotades: de vuit del

Assemblea dels veïns de la Meridiana, que fan cada diumenge i que ahir arribava als 56 dies consecutius de protesta ■ JOSEP LOSADA

vespre a deu de la nit.

En l'assemblea, el moviment va rebre el suport de veïns de la Marina, l'Eixample i fins i tot de Tarragona. Els primers van explicar que per alleugerir la tensió a la Meridiana van comunicar a la policia que ells també farien talls de trànsit i, segons van assegurar, des del Departament d'Interior es van notificar sancions als signants de la petició que van dels 900 als 30.000 euros, segons la *lei mordassa*. També es va explicar que hi ha veïns sancionats per haver tocat el clàxon i creuen que la repressió anirà a més després de les identificacions fetes pels Mossos en els darrers dies. Els concentrats també van expressar preocupació pel descens en el nombre de concentrats, per la qual cosa volen destinar esforços a propagar les accions per continuar sent un símbol. ■

graupera

Més de 45 anys al teu servei

Contractes Graupera, i oblida't de la caldera!

Disposem de **contractes de manteniment** perquè no t'hagis de preocupar de res.

Mà d'obra i disposició de servei **sense límit d'hora**

Certificat segons normativa

Revisió anual

Peces fins a **15 anys**

☎ 93 741 29 99

www.egraupera.com

SERVEI TÈCNIC OFICIAL:

Saunier Duval

 Hermann

VOL VIURE EN
#CATALUNYALLIBERTAT

Un advocat tenaç i emotiu

VIVÈNCIES • El penalista Jordi Pina relata a 'El judici de la meva vida' la ingent feina jurídica per defensar Jordi Sànchez, Jordi Turull i Josep Rull al Suprem, a més de vetllar pels seus drets polítics **REAL** • No amaga que ha plorat durant aquesta causa

Mayte Piulachs
BARCELONA

El cantant Lluís Llach recorda en el pròleg del llibre com al final del judici als independentistes catalans al Tribunal Suprem el vam "veure plorar" i alhora el defineix com "un home que estima la vida en el sentit més integral de la paraula". Una encertada definició del penalista Jordi Pina (Barcelona, 1965), que en el llibre *El judici de la meva vida* (Columna) traspuja tota aquesta vitalitat, sentiments a flor de pell i, també confessa haver plorat diversos cops en aquest cas extenuant, com ara amb les dones de Jordi Turull i Josep Rull quan el jutge Llarena els va tornar a fer empresonar, el març del 2018. Quant a la presó de Jordi Sànchez, la primera, amb Jordi Cuixart, el 16 d'octubre del 2017, també despulla els seus sentiments ("vaig plorar a l'habitació de l'hotel, de ràbia i de moltes coses"). Compartir el desig d'una república catalana, que mai no ha amagat, no ha restat pes a Pina en els seus contundents arguments jurídics, tant en les intervencions com en els escrits. El darrer, per demanar la nul·litat de la sentència del Suprem: "Si no hi ha votants ni manifestants condemnats, qui es va alçar tumultuàriament el 20 de setembre i l'1 d'octubre?"

En el llibre, Pina s'expressa tal com és en persona: sincer, obert, directe i agraït amb tot l'equip de professionals que l'acompanyen en la ingent tasca de preparar les defenses dels dos exconsellers i de l'exlíder de l'ANC. Vetlla pels seus drets en el procés penal, però també vetlla pels seus drets polítics,

19.30

hores d'avui el penalista Jordi Pina presenta el llibre 'El judici de la meva vida' (Columna), al Col·legi d'Advocats de Barcelona, al número 283 del carrer Mallorca.

Jordi Pina, al seu despatx de Molins Defensa Penal ■ JOSEP LOSADA

amb les candidatures de tots tres per JxCat, primer al Parlament i després al Congrés (i fins i tot va a veure l'expresident Puigdemont a Waterloo), i per atendre una munió de periodistes. Té paraules de reconeixement per a Ana Bernaola, la seva companya de despatx a Madrid, "sempre positiva" i amb constants anades i vingudes a les presons d'Estremera (on eren Rull i

Turull) i a Soto del Real (Sànchez). La penalista va destacar en el judici pel seu ferm interrogatori al tinent coronel de la Guàrdia Civil, Daniel Baena.

El relat de Pina dels darrers dos anys evidencia la voràgine judicial contra l'independentisme català, i arrenca amb la primera declaració a l'Audiencia Nacional del llavors president de l'ANC, Jordi Sànchez,

del qual Pina explica que el coneixia de vista i d'alguna activitat escolar, ja que la seva filla Airy és amiga de la Clara, la filla de Sànchez. Vincles de l'escola Súnion que també comparteix amb l'exconsellera Irene Rigau, a qui va defensar en el judici pel 9-N al TSJC, l'aperitiu judicial contra Catalunya.

Enganxar la mà al vidre dels locutoris de les presons, com a substitutiu d'una abraçada a Sànchez, Rull i Turull, així com escriure certes coses en paper i no parlar per telèfon perquè se sabien espiaats, són escenes colpidores, com l'ignominiós càstig de remenar la cel·la de Sànchez perquè es creia que tenia un mòbil pel missatge que va fer en un acte de JxCat, i pel qual va ser castigat, com després el líder d'ERC, Oriol Junqueras. Pina no té pèls a la llengua i qualifica els informes incriminadors del tinent coronel Baena de "rocambolescos". Al jutge Pablo Llarena, que coneix de l'Audiència de Barcelona, el defineix com un "magistrat honorat, amb bona tècnica", però en veure que decreta la presó novament del govern, "amb el lamentable argument de la fiscalia que Marta Rovira no s'ha presentat", el penalista considera que no és correcte i, com a la magistrada Lamela, li retreu que "no s'atreveixi a entregar en persona la resolució de presó". També lloa la gran feina, i discreta, de la consellera de Justícia, Ester Capella, pel trasllat dels polítics a presons catalanes. La sentència és valorada de manera crítica. "He après a saber en qui he de confiar [...]. També que no em dedicaré a la política. He vist coses de la política, des de la presó, que no m'han agradat", és una de les contundents confessions de Pina. ■

Torrent: "Els militants decidiran el candidat si Junqueras no pot"

Redacció
BARCELONA

El president de Parlament, Roger Torrent, ha considerat que, si el líder d'ERC, Oriol Junqueras (condemnat a 13 anys d'inhabilitació i presó), no pot ser candidat a la presidència de la Generalitat en les pròximes eleccions ca-

talanes, "seran els militants els qui acabin decidint la millor opció".

En una entrevista amb EFE, difosa ahir, Torrent s'ha mostrat "esperançat" davant la possibilitat que el proper 19 de desembre el Tribunal de Justícia de la UE, reconegui a Junqueras la condició d'eurodiputat i li atorgui la conse-

güent immunitat parlamentària. Això obriria la porta, segons Torrent, al fet que Junqueras pogués tornar a ser candidat a la presidència de la Generalitat, per què ja no caldria obrir un debat successori a ERC. "Junqueras no només és el líder d'ERC perquè ostenta la presidència, sinó que és qui millor

sintetitza els valors del partit", ha subratllat. Conscient que el líder d'ERC ja ha afirmat que l'actual vicepresident del govern i coordinador nacional del partit, Pere Aragonès, seria un bon candidat, Torrent ha reconegut que "el que digui" Junqueras "és importantíssim".

Quant a la possibilitat

Roger Torrent, president del Parlament, en l'acte de final de campanya d'ERC, el novembre passat ■ JUANMA RAMOS

que la secretària general d'ERC, Marta Rovira, i ell mateix puguin fer tándem i encapçalar una candidatura, s'ha limitat a dir: "Es-

tem molt orgullosos que ella pugui seguir exercint la secretaria general perquè és una peça clau en la política catalana." ■